

KİTAP LİSTESİ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 21.04.2013 tarihli (209.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdü'lillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve sellem âlâ seyidina Muhammedin ve ala alihi

ve sahibihî ecmaîn

Aziz kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin peygamberlik göreviyle ilk bulunduğu Hira Mağarası'na ait hatırayı çocukluk, belki de bebeklik günlerimizden beri biliriz. İşte bir Mekke'de mağaradayken Cebrail aleyhisselam geldi ve "Oku!" dedi. "Ben okuma bilmem." dedi. "Okuyacaksın!" dedi. "Ben okuma bilmiyorum." dedi. Cebrail aleyhisselam sıkı onu ve korktu Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, mağaradan indi. Hatice validemizin yanına gitti. Bildiğimiz meseledir bu. Bunu anlatmak için söz etmiyorum.

Kardeşler,

Biz Ümmet-i Muhammed'iz. (sallallahu aleyhi ve sellem) Taştan su çıkarmak zorunda olan bir ümmetiz biz. İnsanlık için çıkarıldık! Bütün insanlığın kederleri, sıkıntıları ve umudu omuzlarımıza yüklenmiş bir ümmetiz, biz. Biz cennete girme kadar, cennete götürme görevi de olan bir ümmetiz. Hiçbir şeyi sıradan ve basit göremeyiz! Sivrisinekten file kadar her şey, bizim gözümüzde büyüktür ve önemlidir. Bu iş böyledir de bir peygamberin, bir mağarada huzur bulmak için tefekkür ederken; onunla Rabb'inin ilk buluşmasının 'اقرأ' "Oku!" sözüyle başlamasından derin manalar çıkaramaz mıyız biz böyle bir ümmet iken? Şu dünyada belki de milyonlarca dernek, binlerce devlet kurulmuştur. Bu milyonlarca derneğin veya binlerce devletin tüzükleri, senetleri, yasaları olmuştur. Geçmişteki, gelecekteki ve şimdiki herhangi bir zamanda, şu toprakların üstünde kurulan derneklerden, vakıflardan, devletlerden herhangi bir tanesinin yasasının ilk maddesi okumakla başlamış mıdır hiç? Okumak eylemiyle bizim kadar bağı bulunan bir okul bile var mıdır dünyada? Bir okul, bir üniversite var mıdır ki kuruluş kararnamesinin birinci kelimesi "Okuyacaksın." diye başlıyor.

Herhangi bir üniversitenin kuruluş kararnamesine bir bakınız Allah aşkına. Okumakla başlıyor mu diye? Adının ne olduğu ile başlar. Madde bir; filan yerdeki arazi üzerine, filancanın adına, filan üniversite kurulmasına karar verilmiştir. Madde iki; bu üniversitenin sorumlusu şudur. Bu kanuna göre bundan sonra bu üniversitenin ders kitapları şu olacak, diye bin birinci maddesi de vardır belki; ama bütün insanlığın dini olarak Allah'ın gönderdiği İslam ki kıyamete kadar belki de binlerce sene insanlığın cennet veya cehennemini kararının verileceği bir nizamname olarak Allah İslam'ı gönderdi. Henüz "Ben İslam'ı gönderdim. Sen de peygamberimsin." demeden, "Sen kimsin?" diye sormadan, "Ben filancayım." demeden, "Ben Cebrail'im." demeden اقرأ "Oku ya Muhammed!" diye başladı sallallahu aleyhi ve sellem. Biz Kuran'ımızdan Fil Suresi'ni okuyup "Vay be! Ebrehe'yi ne fena yapmış kuşlar." diye bunu masal gibi gelip geçiştirsek ya da Peygamberimiz aleyhisselatu vesselama bir dağda inziva halinde iken Cebrail aleyhisselamın gelip daha "Selamun aleykum Muhammed." demeden اقرأ "Oku!" diye başladığını veyahut da Allah'ın kitabından Karun'u, Firavun'u, Haman'ı, Nemrud'u öğrenip de bu olayların tamamını, bir varmış bir yokmuş mantığıyla dinlersek; bu ümmetliğin içini neyle doldururuz?

Kardeşlerim,

Kendim, sizler ve bütün bakış açıları itibariyle umuma, dert arz etmek bakımından söylüyorum. Dünya üzerinde bizim "ekmek" ve "su" kelimelerine önem verdiğimiz gibi; "kitap", "okumak" kelimelerine de aynı önemi göstermemiz ve okumamız lazım. Biz; tansiyonumuz yükselince, başın ağrıyınca, kalp spazmı geçirince, romatizmamız olunca, dizimiz tutmayınca ilaç aldığımız gibi, kitaplar okuyan bir ümmet olmalıydık. Çünkü bizim hayatımız "Oku!" emriyle başladı. Okumak, bizim! Bu ümmet, oku ümmetidir. Evlerimizdeki kitaplığımız, herhangi bir mobilya aracından daha değerli ve daha çok yer işgal ediyor olmalıydı. Bu ümmet, bütün dünya milletlerinin arasında çocuklarına plastikten, tahtadan, süngerden oyuncak kitaplar yapan bir ümmet olmalıydı. Çocuklarının oyuncaklarını bile kitaptan yapan bir ümmet olmalıydık biz. Biz ki ümmet olarak

girdiğimiz ilk savaşta; meleklerin kâfirlerin ellerini kollarını bağlayıp ashab-ı kiramin önüne esir olarak diz çökerttiği Bedir Muharebesi'nde "On kişiye okuma yazma öğreten, serbest kalacak." diye kanun koymuş bir peygamberin ümmetiyiz. Öyle büyük bir zaferi bile okuma yazma ile süslemiş, perçinlemiş bir peygamberin ümmetiyiz biz. Kendisi okuma yazma bilmediği halde, okumaya ve yazmaya ibadet değeri veren, âlimleri şehitlerle yarıştıran bir peygamberin ümmetiyiz biz sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşlerim,

Allah'a "Ben bu âlemden çekilmeden Müslümanların bayramlarda veya diğer ziyaret işlerinde mesela; kız bakmaya gittiklerinde, nişana gittiklerinde glikoz deposu ve hastalık çukuru olan çikolatalar, lokumlar yerine son çıkan bir kitabı hediye olarak götürdüğü günü, Allah bana göstersiz." diye niyaz ediyorum. Büyük bir âlimi bile ziyarete giderken çürüyüp çürümediği belli olmayan ve doktorların "Yeme, şöyle zehir olur." dediği şekerleri götüren Müslümanlar yerine "Ellerinde koca bir paket insanlar kız bakmaya geldiklerinde, nişana geldiklerinde elinde bir kitap paketi hediyesiyle giden günlerini bu ümmetin, Allah bana göstersiz." diye niyaz ediyorum. O günleri görür müyüz bilmiyorum; ama öyle günlerle bu ümmet hayata başlamıştı, onu biliyorum. Onu, Kur'anımızdan gördük. Biz yabancı değiliz. Okumanın yabancı değiliz, kitabın yabancı değiliz. Yazının yabancı asla değiliz biz! Keşke biz bir arkadaşımızı ziyarete gittiğimizde, bir akrabama çay içmeye gittiğimizde, sıra-i rahim'e gittiğimizde biz o evden çıkarken o evin çocukları "Amca ne çikolata getirdi?" diye pakete çullandıkları günü değil de (hikâye var ya çocuk yapar muhakkak) "Baba amca bize ne kitap getirmiş? Bir bakalım." diye senin bıraktığın hediyeyi ailece açıp "Oo, yeni çıkmış bir kitapmış. Gazali'nin filan kitabının, filan baskısıymış. Hay Allah razı olsun!" dedikleri günü bu ümmet görür mü diye, merak ediyorum. Görmedikçe de zaten dağın zirvesinde okuyan bir ümmet olduğumuz halde, en zirvede inzivada iken bile okuma emriyle başlayan bir ümmet olduğumuz halde; klimalı odalarda, kaloriferli odalarda okuyamadığımız için düştüğümüz bu zilletten de kurtulamayacağımız belli bir şeydir.

Kardeşler,

Okuyan bir ümmetiz, okumayı ibadet kabul eden bir ümmetiz. Biz okuruz, başımız ağrıdığı için okuruz, okuyunca başımız ağrımaz. Uykumuz gelsin diye, okuyamayız biz! Yatarken kitap okunmaz; emzik takılır çocuğun ağzına rahat uyusun diye, ağlamasın diye. Şöyle yatmadan önce dinlenmek için değil ilmi kitap, bizim Müslümanların romanı bile okunmaz. Biz onun aksine "Yatmadan önce şu kitaba bir bakayım." dediği için sabah ezanıyla beraber kitabı elinden bırakan, uykusu bir daha gözüne gelmeyen ümmetiz biz. Bu ümmetin geçmişin de saçına bağladığı ipi duvardaki bir çiviye bağlayarak, şöyle uyuklayacak olsa saçı asılı kalıp canı yanacağı için sabaha kadar uyumayıp kitap okuyan insanlar vardı. Bizim tarihimizde parayla kitap almaya kudreti yetmediği için akşam kitapçı dükkânlarına gidip "Beni buraya kapat! Ben sabah kadar kitap okuyayım kandille." diyen insanların, var olduğu bir ümmetiz biz. Moğol askerlerinin günlerce Fırat ve Dicle'ye kitap taşıdıkları halde, elle yazılmış kitapları bitiremedikleri, onlardan milyonlarcasının bize bile miras kalacak kadar kitap aşığı bir ümmetiz biz. Böyle bir ümmettik biz! Üç dört günlük zevk yerine, ebedî cennet saadetini arayan bir ümmet olarak bunu, şeker kutularında veya çikolatalarda asla aramayacak bir ümmet idik biz. İnşallah, döneceğimiz noktada budur.

Kardeşler,

Kadınlarımız ev işiyle meşgul olduğu için ve erkeklerimiz de çok yoğun bir çalışma temposunda oldukları için, kitap okumaya vakit bulamadıklarını söylüyor ya! Ben, aksini söylüyorum. Müslüman kadın çocuğunu emzirirken bir gözü, kitapta olabilir. Bulaşık yıkadıktan sonra anladım, çok yoruldu. Dinlenmek için okuduğun zaman zaten ona "Okuma!" diyorum ben. Yorulmak için kitap okunur mu hiç? Nereden çıktı bu? Okuyunca yoran kitap, kitap değildir ki. Traktör gibi seni, güneşin altında çalıştırıyor demektir o. Biz kitabı, okumayı yani, Kur'an başta olmak üzere okuyacağımız kitabı bilen birileri olarak kitap okumayı; ruhumuz rahatlasın, oksijenlenelim, soluklanalım, soğuk bir suyu sıcak günde içip serinleyelim diye kitap okuruz. Bizde kitap, bu anlama geliyor. Bu anlamı ne kadar kaybetti ne kadar kazandı, o seviyeye girmek istemiyorum; ama gayeyi ve hedefi gösteriyorum.

Kardeşler,

Biz ümmeti Muhammed'iz sallallahu aleyhi ve sellem. Bu ümmetin peygamberi, bir dağın başında tefekkür halinde iken Allah, ona ilk vahyini indirdi. Cebrail aleyhisselamı ilk defa gördü. Deyim yerindeyse ödü patladı korkudan. Gökleri ve yeri doldurmuş büyük bir varlık olarak Cebrail aleyhisselamı gördü. Ne yapacağını şaşırırken "Selamun aleykum, ben Cebrail'im." sözleri yerine **إِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ** diyen ayetle karşılaştı. "Oku! Oku! Seni yaradan, bir kan pıhtısından yaratan Rabb'inin adıyla oku!" Demek ki okumak, bizde ilk iş ve okumak bizde Rabb'imizin adına vakıf olmak, niçin yaratıldığımızı ve nasıl yaratıldığımızı bilmiş olmak için okumaktır. Dolayısıyla yatarken, dinlenmek için, çocuğun ödevine yardım etmek için yapılan okumak ayıptır bizde, ayıptır! Çocuğun ödevine yardım etmek için "Ben önceden ansiklopediye bakayım, sana yardım edeceğim ödevde." yapılan şey, okuma olmaz. Bizde, sadece abdestin ve taharetin şartlarını öğrenmek için okumak da okumak değildir. Bizde okumak, hayattır ve varlık nedenidir. Dolayısıyla biz yaşadıkça, var oldukça okur bir ümmet olmalıyız. Olmalıydık! Öyledik zamanında. Şimdiki pozisyonda cehaletin, okumazlığın ve kitaptan uzaklığın evlerimizde dekor için bile olsa artık kitaplık bulunmayışının üzerimizdeki ayıbı, bu ümmete ait değildir. Bu ümmetin, bu zamandaki Müslümanlarına aittir. Biz, böyle değildik çünkü. Biz, seferberliğe giderken bile çantasında okuyacağı kitabı götüren bir ümmettik. Çanakkale'deki şehitlerimizin emanetleri arasında mushafları, not defterleri, okudukları ilmiyal kitapları çıkmıştır.

Kardeşler,

Biz bu ümmet iken bulunduğumuz durum esef vericidir, üzücüdür, utandırıcıdır. Yarın şefaatine muhtaç olduğumuz ve inşallah şefaati ile cennete girmenin bize nasip olacağı Peygamberimizle karşılaştığımızda elbette iman yeterli bir sebep olacak; ama dağ başında, mağarada okumakla başlangıcı verilmiş bir peygamberin, kitap görmemiş bir ümmeti olarak dirilmek yüz kızartıcıdır. Yüz kızartıcı bir durumdur bu! Biliyorum, kaç kere okumaya karar verdiğimiz halde bir türlü okuyamadık. Elbette hiçbir çocuk, annesinden doğduktan on beş gün sonra yüz yetmiş santim boyunda ve seksen kilo ağırlığında olmuyor. Okumak da beden gelişmesi gibidir. Elbette bir günde hiç kimse, okuyup âlim olmuyor. Bin okumadan sonra rahat okuyan ve okumaktan zevk alan biri haline geleceğiz şüphesiz.

Biz mü'minler olarak okumayı, ibadet kabul etmek zorundayız. Kitabımız bizim oyuncağımızdan mobilyamıza kadar her şeyimizi temsil ediyor. Evlerimizde çocuklarımızın namaza alıştırılması sırasında nasıl önceleri onlar bir rekât kıldıklarında, secdeyi veya rükûyu yanlış yaptıklarında, "Olsun zararı yok." diyoruz ya, bu da aynı şey. Bu, ümmetin okuması için de geçerlidir. Zararı yok, çocuk aldığımız kitabı yırtсын. Yeter ki kitap yırtсын çocuk. "Yahu çocuk kitabı yırtıyor!" Yırtсын, yırtığını da hatıra olarak saklayalım.

Büyüyünce de gösterelim ve "Bak, biz seni kitapla oynatıyorduk da sen bunu yırtmıştın." diyelim. Evimizin duvarına yazı yazıyor çocuk kirletiyor da benim en değerli kitabımın kenarına yazı yazsa ne olur? Ne ile çocuk alışacak okumaya? "Aman kitaba dokunma! Ansiklopedi o pahalı, ona dokunma!" Mushaf, zaten tazim gerektiriyor. Çocuk öcü gibi gördüğü şey yüzünden kitabı, sadece ödev yapmak için fotokopi çektilerilecek bir malzeme olarak görmeye başlıyor bu sefer. Biz, oyuncağı da kitaptan olan bir kitleyiz. Biz, hediyesi kitaptan olması gereken bir mü'min grubuz. İnşallah bir gün mü'minler, doktorların zararlı gördüğü şekerler, çikolatalar yerine birbirlerine hediye olarak kitap götürdüğü bir günü de Allah, bize gösterecektir diye umut ediyorum. Evet, okumayabiliriz. Hiç olmazsa sevgisi ve samimiyeti yüreğimizde olmalıdır.

Kardeşlerim,

Kitaplı bir ümmetiz biz ve kitabını tahrif etmemiş ümmetiz, elhamdülillah. Kitabımız muharref değildir. Olduğu gibi kalmıştır ve o kitabımız da bizi, dünyanın bütün kitaplarına doğru yönlendirmiş bir kitaptır elhamdülillah. Yalnız, bizim bir kitap okuma düzenimiz ve kalitemiz olması gerekiyor! Her yazılı şeye göz gezdiremeyiz biz. Her resimli kitap, bizim kütüphanemizde bulunamaz. Başlığının değerli olması çok önemli değil! Muhtevası önemlidir. Bir kere sözlerime başlamadan önce bir Müslüman olarak, nasıl bir işin ticaretinden

ben anlarsam da mesela; “Burada bu dükkân açılır mı, açılmaz mı?” diye sorduklarında üç aşağı beş yukarı ben de anlıyorum. “Dağ başında kuyumcu dükkânı olur mu?” diyorum. “Bu çarşıda, bu dükkân satış yapmaz.” diyorum. Çünkü biraz anlıyorum ben; ama iş kitaba gelince “Bu kitap benim aileme yararlı mıdır, değil midir?” diye kendime sorduğumda bundan hiç anlayamıyorsam çok üzücü bir şeydir. Çok üzücü!

Kitap, evet bir branşı gerektiriyor, âli olmayı gerektiriyor; ama her kitap bunu gerektirmiyor. Kitap için bir genel kültüre vakıf olmamız lazım. Şunu da adım gibi biliyorum. Bu dersi yapacağımı öğrenen bir arkadaş “Bir şey söyleyeceğim.” dedi. “Buyur.” dedim. “Sık sık espri yapmanı tavsiye ederim.” dedi. “Niçin?” dedim. “Sen, altmış dakika konuşuyorsun. Kitabın konuşulduğu bir yerde, altmış dakika uyumadan nasıl tutacaksın o insanları?” dedi. “Bunu söyleyeceğim ama.” dedim. “Adımı verme, söyle.” dedi. Ben de adını vermiyorum, söylüyorum bunu. “Altmış dakika kitap okumayı tarif edeceksin ve uyutmadan tutacaksın insanları. Kaşındırma milleti!” diye tavsiyede bulundu bana. Yani “Tarağını çıkarıp kaşınır insanlar.” dedi. Ben, ümmetimi bütün dertleriyle omuzlanmış birisiyim inşallah! Okumasalar da okusalar da, namaz kılsalar da kılmassalar da “Muhammed’ün Resûlullah!” diyenlerle beraberim. Kusurları atılmış, düzeltilmiş, planyadan geçmiş ümmet istiyorum; ama onu buluncaya kadar da kendimi perişan etmem. Fakat görüntümüz, maalesef bu bizim. Bir kitaptan bu kadar uzağız ki yani “Bir kitap listesi vereceğim.” dediğimde “Allah sabırlar versin.” diye bana dua edildi. Fakat tedavisi olmayan bir hastalık, yoktur! Bu derdi Allah, bize indirdi. Bu cahilliğe razı olmak, sadece dinleyip kelepür bir şekilde yaşama arzusu bir musibet olarak bize indi. Allah’ın izniyle tedavimiz de mümkündür.

Kardeşler,

Kitaptan söz ettiysek elbette önce Kur’an’ı, konuşacağız demektir. Bizim kitap listemizin başında, ortasında, dibinde, kenarında, her yerinde Kur’an vardır! Kur’an’ımızı göstermeyen kitap, kitap değildir zaten. Coğrafya kitabı da olsa, matematik kitabı da olsa onu biz hazmedince Kur’an’a yöneliyor olmalıyız. İlim, ona diyoruz biz. İlim, odur. Bunun adının biyoloji olması, matematik olması, coğrafya olması bir şey değiştirmiyor. Bizi Kur’an’dan bir nebze uzaklaştıran ya da Kur’an’ın azametini bizim gözümüzde büyütmeyen hiçbir kitap, kitap değildir! Karalama kitabı bile değildir. Biz onu kömür olarak bile kullanmayız sobada zaten. Çünkü külü başımıza dert olur onun. Kömür bile olmaz ondan! Kâğıt fabrikasına gönderilip hamur yaptırılabilir. Başka bir işe yaramaz. Kur’an’ımızda delalet etmeyen, bizi Allah’a ve Allah’ın kitabına götürmeyen hangi kitap olursa olsun, işimize yaramaz.

Kardeşler,

Bizim ilk okumamız, şüphesiz Kur’an’ımızdır. Kur’an okumakla iki ana şeyi kastediyoruz. Birincisi; dilini bildiğimiz veya bilmediğimiz Rabb’imizin bize armağanı olan Kur’an, okuruz. “Euzü billahi mineş-şeytanirracim.” der ve başından sonuna kadar okuruz. Bir saat, iki saat veya on dakika; ama Kur’an’ımızı mutad bir şekilde her gün periyodik bir takvim olarak okuruz. Bu okumaktan kastımız, ibadettir. Stresimize, bunalımımıza şifa kastımız olabilir. Her niyetle Kur’an’ı okuruz biz. Bu okuyuşumuzda, anlamını bilmemiz veya bilmememiz sevabımızı etkilemiyor. Bizim hızımızı, asla etkilemiyor. Dolayısıyla “Euzü billahi mineş-şeytânirracim, Bismillahirrahmanirrahim” diye başlayıp herhangi bir yerinden okuduğumuz zaman Kur’an’ı; yapılacak en güzel okumayı, en mübarek işlerden birisini yapmış oluruz. Biz, Ümmet-i Muhammed olarak “okumak” dediğimiz zaman bunu kastediyoruz. Böyle bir okumaya, okuma diyoruz. Ne kadar, nasıl? Herkesin ibadet zevki kadar! İnsan var; öğle namazının başında dört rekât sünnet kılıyor, sonra dört rekât farzı kılıyor, sonra da dört rekât sünnet daha kılıyor. Böyle on iki rekât namaz kıldıktan sonra oturuyor ve on dakika on beş dakika da tesbihatını yapıyor. Bu insana da “Öğle namazı kıldı.” deniyor. Başka bir insan; öğlenin dört rekât fazını kılıyor, sünnetini de önceden kılıyor ve son iki rekâtı da kılıyor. On rekâtla geçiştiriyor. Tesbihatını da hızlı bir şekilde devirip gidiyor. Buna da “Öğle namazı kıldı.” deniyor. Bu Müslüman, tesbihlerinden yontuyor buna da “Öğle namazı kıldı.” deniyor. Bir diğer Müslüman da geliyor ve sünnetleri “Ya nasip, başka gün!” deyip dört rekât farzı kılıyor. Ayakkabısını giyerken de “Selamun aleyküm ve rahmetullahi.” deyip camiden çıkıp gidiyor. Yani ayakkabı giymeyi bile selamla birleştiriyor bir saniye fazla namazda kalmamak için; ama buna da “Öğle namazı kıldı.”

denir. Denmelidir. Bunların hepsinin, bu alternatiflerin hepsinin adı, öğle namazıdır. Kur'an okumak da bunun gibi bir şey. Oturup da "İşime çıkmadan önce şöyle yarım saat baş başa kalayım." deyip Kur'an okuyan ve sanki Allah konuşuyor, o da dinliyormuş gibi huşu içerisinde olan bir mü'min vardır. Bir de "Yahu bu Kur'an'ı okumadıkça biz, Müslüman sayılmayacağız herhalde." deyip bir sayfa Kur'an okuyan vardır. O arada cep telefonuna bakıyor, saatine bakıyor, kaşınacak bütün yerlerine kaşıyor. İşte zil çaldı mı, ona bakıyor. O arada gazete geldiye ona da göz gezdiriyor. O arada da Kur'an okuyor. Buna da "Kur'an okuyor." deniyor.

Kardeşim,

Bu, bir kalite meselesi! Kalite meselesi, zevk meselesi, heyecan meselesidir. Ne bulacağını umma hasreti meselesidir. Cep telefonu elinde, Kur'an öbür elinde devam! Bir böyle giden var; bir de mushafı açınca dünyanın yıkıldığından dahi haberi olmayan biri var. İkisinin de adları okumaktır. Biz mü'min olarak hiç kimseyi "Senin kulağında cep telefonu vardı. Demek ki kalbinde de Tevrat vardı senin." diye itham edecek halimiz yok. Batıl ve yanlış bir söz olur bu. Herkes okuyor kardeşim! Bu okuma, on senedir okuyorsun. Şimdi mushafı açtın "Abdest alsam mı, almasam mı?" diye tereddüt ediyorsun. Öbürü de "Mushaf açacağım." diye sanki bir bakıma girdi adeta. Abdestini aldı, tazelendi, kibleye döndü. Gözü yaşarmaya başladı. Bir sayfa bitirdi, döndü bir daha. Sanki anlıyor! Aşkın oldu mu göz hareketlerini de dudaktan konuşulan kadar anlarsın sen. Bu, aşk meselesidir! Nasıl bir anne çocuğunun gözünden ne istediğini anlıyor. Üç aylık çocuk, konuştuğu yok, bir şey yok! O anneye bakıyor, anne ona bakıyor "He şunu mu istedin?" diyor gidip mutfaktan onu getiriyor. "Yahu, biz neden anlamadık?" Sen ana gibi çocuğa bakarsan anlarsın tabi. Kur'an'a bakmak da böyle. Vallahi billahi Arapça bilmek lazım değil Kur'an için! Çanakkale'de toprağın altındakiler, Kur'an'ı korumak için gittiler. Yemin etsem başım derde girmez, bir satırını anladıkları yoktu Kur'an'ın! Köylerindeki caminin (o da büyük ihtimalle Kur'an anlamayan) imamı bir cuma günü "Ya gardaşlar, köylüler! İstanbul'da halifemiz dertteymiş, Fransızlar gelip Kur'an'ımızı çiğneyecekmiş. Haberiniz ola ha!" dedi. Cumadan sonra yola döküldü insanlar. Kınalayıp kınalayıp Kur'an kurtarmaya gönderdiler. Hiçbirinin Kur'an'dan anladığı yoktu. Anlasalardı, bir medresede hocalık numarasıyla kalırlardı zaten. Bereket ki anlamamışlar da şehadetle Rabb'lerine kavuşmuşlar. Anlayıp Kur'an'ın üzerinden hile yapmaktansa cahil olup Kur'an'ın hasretiyle yaşamak daha evladır. Kul var, kul var. Okuyuş var, okuyuş var. Herkesin derdi başka, sevdası başka! Herkes, Rabb'inin huzurunda imtihan oluyor.

Kardeşlerim,

Kur'an okumak deyince önce bunu kastediyoruz. İkinci olarak da şüphesiz kitabımız Kur'an'ın bize ne dediğini anlamak için, Türkçeleştirilmiş anlamını da okumalıyız. Buna, meal diyoruz. Kur'an mealı demek Rabb'imiz orada ne buyurduğunu Türkçe olarak bize anlatan demek. **الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** Kur'an'dır. Bunun mealı de "Hamd, âlemlerin Rabb'ine mahsustur." Bu da bunun mealidir. Bir mü'min meal okumalı mıdır? "Gözün var mı? Var! Türkçe biliyor musun? Biliyorsun. Hastanede misin morgda mısın? Yok, evdesin. Okuyacaksın tabi! Tabi okuyacaksın! Meal de okuyacaksın; ama meal okumak, Kur'an'ın tercümesini anlamaktır. Kur'an'ın ne dediğini anlamak başka bir şeydir; Kur'an'dan anlam çıkarmak başka bir şeydir. **الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** demek "Hamd (yani teşekkür etmek, şükretmek) Âlemlerin Rabb'ine mahsustur" demektir. Bunu anladın mı, Kur'an'ın anlamını da anladın demektir. Bu insana çok şey katmayabilir. "أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ" "Görmedin mi Rabb'in fil sahiplerini nasıl yaptı, ne hale getirdi?" bunu bu şekilde anladığın zaman Fil Suresi'ni anladın demektir. Sen kalkıp da bana "Bu mendebur Amerika'yla uğraşılmaz, çok kötü maazallah! Dikkat etmek lazım, siyaseti ona göre ayarlamak lazım." dedin mi senin okuduğun şeyin Kur'an'ı anlamak olduğunu; ama Kur'an'dan, Fil Suresi'nden bir anlam çıkaramadığını söylerim ben de. Hem diyeceksin ki "Küçük bir serçeyle fili nasıl helak etti." Allah diyor Fil Suresi'nde diye. Tefsir dersleri, meal dersleri Allah! Uçuyor be! Kur'an uzmanı oldun. Sonra da Amerika deyince gözün fal taşı gibi açılacak "Eyvah Amerika geliyor." diyeceksin Allah'ın Amerika'yla da baş edip edemeyeceğini ya da en azından onun ipini salanın Allah olduğunu anlamayacaksın.

Sen Fil Suresi'ni anladın; ama Fil Suresi'nden anlam çıkaramadın. Sen eğer "Cuma namazına gidersem işten atılırım." yahut da "Sakallı olursam beni şef yapmazlar." diye düşünüyorsun. Rızkının hala hamdlerin,

bütün minnet ve şükürlerin Rabb'ine, Âlemlerin Rabb'i olan Allah'a ait olduğunu anlayamamışsın; ama "Âlemlerin Rabb'i olan hamd Allah'a mahsustur." diye mealden okumuşsun. Sen Fatiha'nın anlamını anlamışsın, Fatiha'dan sana yirmi dört saat, hayatın boyunca ne anlam yüklenmesi gerektiğini anlayamamışsın. Sen parmağında altın yüzük taşıyan; ama altın üretemeyen birisi gibisin o zaman. Altın var; ama birisi yüzüğü parmağına takınca senin oluyor o altın.

Kur'an, anlamını bilip âlim olmamız için gelmiş bir kitap değildir. Anlamına göre adam olmak için gelmiş bir kitaptır! Nasıl ashabi kiram, bir kişiyken yüz kişinin içine daldılar Yermük'te? Yermük'te, Ebu Cehil'in oğlu İkrime radiyallahu anh "Benim şöyle ellerimi zincirleyip salın şu kâfirlerin içine!" dediği zamanı hatırlıyor musunuz kardeşler? Yirmi bin kişinin içine şimşek gibi girdiğinde, parçalarının bile kalmayacağını biliyordu; ama

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ayetini anlamıştı o. Biliyordu ki "Allah, yüz bin kişinin içine de dalsam kılıcsız, silahsız olsam da filleri ve binlerce insanı bir serçeyle helak eden Allah, beni nasıl korumaz!" diye anladığı Fil Suresi'ndeki fillerden daha güçlü olarak, imanlı bir şekilde küfür ordusunun içine girdi. Hala sen "Çocuğumun geleceği ne olur?" diye düşünüyorsun. Üç yaşındaki veya beş yaşında kız çocuğunun, daha beş yaşında kız mı erkek mi olduğu nerdeyse anlaşılmamış bir çocuğun için "Boşandığı zaman ne olacak?" diye hesap yapıyorsun; ama Kur'an'ı da defalarca hatim olarak okumuşsun, meal olarak okumuşsun hanım abla! Meal okumaya gelince harika!

Beş yaşında kız çocuğu, yirmi yaşına gelecek de evlenecek de on sene sonra kocası boşayacak da, sen mezara çoktan gitmişsin o arada. "Kocasını boşayınca aç kalmasın." diye çocuğunu caiz olamayacak bir eğitime kurban ediyorsun; ama meal okur bak, mealde bir numara! Keşke hiçbir şey okumasaydın da Kur'an için Çanakkale'ye gidecek çocuğunu kınalayıp kınalayıp şehit aday olarak, kurbanlık koç gibi meydanlara salacak bir yüreğin olsaydı. Biz, okuduğumuz Kur'an'ı kültür diye okumuyoruz. İman kitabı, diye okuyoruz! İman da beğenmek veya okşamak demek değildir. Kendini, onun içine salmak demektir. İman, bir kazandır. O kazanı insanlar içlerine almak veya kazanın içine girip kaynayıp uçmak, ruh âleminde buharlaşmak şeklinde tercih etmelidirler.

Biz mü'min olarak, kitabımız Kur'an'ı "Vay be, Ebrehe'yi ne hale getirmiş Allah! Vay be, vay be!" Maşallah ne bu vay be, dediğin yahu? Bir vay be, dedin ki gökler sallandı bundan. Vay beymiş(!) Ebrehe'nin nesli kurudu mu? Kâbe baskından kurtuldu mu? Hala Kâbe'nin etrafındaki internet kafeler, filleri işgal ettiler Kâbe'yi. Hacıyı da rahat bırakmıyorlar, Kâbe'dekini de rahat bırakmıyorlar. Ebrehe'nin nesli kurumadı ki kurumayacak da. Ebrehe devam ediyor. Allah, Allah'tır; Kur'an Kur'an'dır, sen de mü'minsin. İlk günkü cihad, ilk günkü kavga gürültü devam ediyor.

Kardeşler,

Biz, Kur'an okuyoruz. **أعوذ بالله من الشيطان الرجيم** deriz. Bir başlarız, Nas Suresi'nden çıkıncaya kadar Rabb'imizle canlı bağlantıdayız diye ahenk buluruz. Zevk içerisinde Kur'an'ı, Mushaf kapattığımız zaman "Oh, elhamdülillah!" diyecek kadar mutluluğu içimizde hissediyoruz. Var mı bir mü'min ki en gergin zamanında, çoluk çocuk onu bunaltmış, işinde sıkıntı var, çatlıyor kafası abdest alıp şöyle bir "Kur'an okuyayım yarım saat da şöyle bir rahatlayayım." diyen? İşte mü'min, işte mü'min! Allah ashabi kiramdan razı olsun. Ne diyor? "Biz on ayet öğrenir, gider evimizde onu uygulardık, gelir on ayet daha öğrenirdik." diyor. On yaşında çocuklarını hafız yapmadılar, yirmi yaşındayken de hafız yapmadılar; ama evlerine gelip "Çocuklar Allah bugün on ayet gönderdi bize. Haydi bakalım ne istiyor bizden?" deyip inen on ayeti pratiğe döktüler. On gram, yüz gram peynir aldılar ve kahvaltıda onu yediler adeta. Öyle iki teneke, üç teneke peynir alıp birazını yiyip gerisini çürütüp çöpe atmadılar.

Kur'an, on ayetle kâinatın baştan aşağı donanacağı kadar büyük bir kitap! Biz onun ayetleri içerisinde bütün stresimizi, bunalımımızı atmayı becermek zorundayız. Mealini de okuyacağız, tefsirini de okuyacağız; ama "Vay be Karun, vay be! Ne şımarık herifmiş!" Mini Karun Amca'yı tanıyor musun? Ev satarken geçen hafta ortaya çıkmıştı. Karun Ağabey, var bir de. Karun ağabey! O Karun melununu Allah, Kur'an'a dekor

için koymadı. Karun sonra, Ebu Cehil'in amcası da değil. Musa aleyhisselamın kuzeni üstelik. Firavunun dayısı da değil; Musa aleyhisselamın akrabası! O da güya iman ediyordu Musa aleyhisselama. Yabancıımız değil! O melun Karun var, bir de Karun ağabey var. Karun Ağabey de var bir tane. Cebini karıştırdın mı faiz hesapları çıkıyor Karun Ağabey'in. Öyle Kur'an'dan Karun Amca'yı okuyup gitmek yok! Bir de Karun Beyefendi var. Onla da bir tanışalım istiyorsan. Biz Kur'an'ı kültür için mi okuyoruz; yoksa on ayetini alıp tamir edip kendimizi on ayetine daha gideceğimiz bir gıda gibi mi okuyoruz? Gıda gibi. Kur'an bunun için, böyle okunacak! Kitap listemizin başında, ortasında, dibinde, kenarında, altında, üstünde Kur'an var dedik ve Kur'an'la ilgili de bu şekilde bir açılım yaptık.

Kardeşler,

Sonra bir mü'min en azından Riyazu's-Salihin isimli kitabı, muhakkak şerhi ile beraber okumalıdır. Aksi takdirde Peygamber aleyhisselam efendimizi tanımak mümkün değildir. Ne dediğimi, çok iyi bilerek söylüyorum! Bu sözümün bedelinin beni yıpratacağını da çok iyi biliyorum.

Kardeşlerim,

Bilerek ve şuurlu bir şekilde diyorum ki "Peygamber aleyhisselam efendimiz filan yılda Mekke'de doğdu, babasının adı şudur, annesinin adı şudur, dedesinin adı budur, hicreti şu gün yaptı, Ebubekir'le mağaradayken ayağını yılan sokuyordu, yılan onu ağlattı, ayet indi bu şekilde." Peygamber aleyhisselam efendimizin hayatının böyle filmle izlenir gibi bilinmesinin, alimallah hiçbir faydası yoktur mü'mine! Bunları Ebu Cehil sadece bilmiyordu, gözüyle de görüyordu üstelik. Bir işine yaradı mı Ebu Cehil'in? Ebu Leheb **يَا أَبَى لَهَبٍ وَتَبَّ** diyor Kur'an. Hizmetçisini çağırdı dedi ki "işte filanca yeğenim doğmuş, babam Abdülmuttalip de ona Muhammed ismini koymuş. Git Muhammed'e ebelik hizmet yap." dedi, hemşirelik yaptırdı bir sene, iki sene ona. İşine yaradı mı Ebu Leheb'in?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in boyu kaç santimdi, nerde doğdu? Bunları bilmenin bir anlamı yoktur, bir faydası da yoktur. Salı günü doğdu! Var mı bir diyeceğin? Pazartesi olsa bir şey değişecek mi? Salı değil de cuma günü doğdu diyelim. Biz cennete geç mi gireceğiz ya da erken mi gireceğiz? Dikkat edin! Dünyanın hiçbir yerinde İslam'ı kendine düşman gören sistemler, Muhammed aleyhisselamın siyretiyle ilgili bir mücadele yapmıyorlar hiçbir zaman. Öğren öğrenebildiğin kadar! Bunun bir katkısı yok kimseye. Peygamber şu gün doğsa ne olur? Bedir'e üç yüz kişi katılsalar, dört yüz yirmi kişi katılsalar ne olur? Bu rakamlar kimsenin karnını doyuruyor mu? Filan bankanın bütçesinin ne kadar olduğunu akşama kadar saysan "Şu bütçe şuradan şuraya girdi." diye. Sana ne elalemin malından? Zengin'in malını saymak, fakirin karnını doyurmuyor. Züğürt tesellisidir sadece.

Peygamber aleyhisselamın dini var kardeşim, dini! Ahlakı var, şeriatı var! "Haram, helal!" deyip gitmiş. Siyreti Nebi'de "Şu haramdır, şu helaldir." diye bir kelime yok ki! "Şu gün doğdu, şu gün öldü." var. Saat altıda güneş doğuyormuş(!) Ben buzdolabının içindeyken saat altıda doğsa ne olur, yedide doğsa ne olur güneş. Beni etkilemiyor ki. Ben buzdolabında donuyorum. Burada ne okuyacağımızı söylüyorum. Siyreti Nebi, ilk okunacak kitap değildir; Hadis-i Şerif, ilk okunacak kitaptır. Biz kesinlikle Riyazu's-Salihin okumalıyız! Bunu da şerhiyle okuyacağız; çünkü dilimizle Peygamber'in dili arasında uçurumlar oluştu maalesef. Şerh demek, bunun bize ne anlam ifade ettiğinin izah edilmesi demektir. Özellikle benim hocalarımın olan Yaşar Kandemir Hocamın başkanlığında yazılmış olan Riyazu's-Salihin şerhini, hararetle tavsiye ediyorum. Bir mü'min bunu, muhakkak okumalıdır.

Tekrar bana pahalıya mal olacağını, bile bile söylüyorum! Yüzlerce senedir Siyreti Nebi okunuyor. Bu ülkede cumhuriyet kurulduğundan beri okullarda bile Siyreti Nebi hiçbir zaman yasak olmadı, okutuluyor; ama Peygamberden fersah fersah uzak bir nesil geliyor. Çünkü Siyreti Nebi'de "Yere tükürmek, Müslüman'a şöyle hakaret etmek şöyle ayıptır." diye bir şey yoktur. Ne yapacağını ya da ne yapmayacağını Siyreti Nebi öğretmez! Yanlış bir branştır bu. Yani tıp diye, tıp tarihi okumak gibi bir şeydir bu. Tıp başka bir şeydir, tıp tarihi başka bir

şeydir. "Tıp İbni Sina'dan beri nasıl geldi, hangi fakülte nerede kuruldu." diye oku okuyabildiğin kadar. O arada, romatizmadan gidersin sen. Tıp değil ki bu! Tıp tarihi, tıp değildir. Peygamber aleyhisselam, Sireti Nebi'de görülmez; Riyazü's-Salihin'de görünür. Edepli mü'min, Allah'tan korkan mü'min, cennete aday mü'min Riyazü's-Salihin'den yetişir.

Kardeşlerim,

Okumamız şart olan ve evlerimizde bulunması gereken üçüncü kitap, ilmihâl kitabıdır. İlmihâl; bir Müslümanın günlük hayatındaki pratik bilgiler, demektir. Abdest, taharet, namaz, oruç, zekât hakkında; müftü olmayacak, hoca olmayacak düzeydeki her Müslümana lazım olan günlük bilgi demektir. Bir ilmihâl kitabını okumak, farzı ayındır. Her Müslüman için farzı ayındır. Riyazüs' Salihin şu internet çağında ve Müslümanların ailelerini ahlaksızlıktan koruyamadıkları zamanda Riyazüs' Salihin, farzı ayındır. Kur'an'ı, zaten konuşmaya gerek yok! Kur'an hakkında bir hüküm vermeye gerek yoktur.

Mü'minlerin evlerindeki kütüphanenin listesi, üç şey oldu; Kur'an'ımız, Riyazüs Salihin en azından hadis kitabı olarak ve ilmihâl kitabı. Hangi yazarın ilmihâli olduğu, önemli değil. Senin dilinin uygun olduğu bir ilmihâl olsun. İlmihâllerin en güzeli, en güvenilir, merhum Ömer Nasuhi Bilmen Hocaefendi'nin ilmihâlidir. Halk için bin dokuz yüz ellilerde yazdığı bir kitaptı, şu an ne hâle geldi? Şimdi maalesef, hocaların bile okuma zorluğu çektikleri zor bir kitap hâline geldi. Kitap güzel; ama Latince yazılsa o kadar zor olurdu herhâlde. Neden? Gündem değişik; chatli bir ilim var artık. Chat etti, chat etti! Artık mesaj okurken bile, bazı mesajları okuyamıyorum. "Slm" diye bir şey yazıyor, "Selamunaleykum" demekmiş o. Ne hâle geldik! Yani, gençlerin dilinden ve internet ağzından din öğreniliyor. Yani soru soruluyor; ama soruyu anlayamıyorum. "Anlamadım." diyorum. "Ben kısaltmalarıyla yazmıştım." diyor. İki kontör daha gitmesin diye kısaltmasıyla yazmış.

Yahu dininle ilgili, ahiretinle ilgili şeye bir kontörü fazla harcasan ne olur? Çağ, böyle bir çağ! Zavallı Ömer Nasuhi Bilmen Hocamız, rahmetullahi aleyh, ne kadar da "Halkça yazacağım." diye uğraşmıştır. Ne bilsin halkın, internet halkı olacağını? Her hâlükarda ilmihâlin en önemli boyutu, senin dilinin boyutudur.

İkincisi; lekesiz bir adamın ilmihâlini oku! Âlim de olur, lekeli âlim de olur. Lekeli âlim, ne demek? Bakıyorsun ki melekleri kabul etmez, cinleri kabul etmez, kaderi kabul etmez, şunu kabul etmez, "Kur'an'ın bu dizilişi uygun değil, başka türlü dizilsin Kur'an." der. **وَنِعْمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** Yani bin dört yüz senedir milyarlarca mü'min bir şey anlamadı da sen nereden anladın bunu? Dün kalktın yataktan, bugün yol tarif ediyorsun! Bu da bir cahillik çeşididir. Bu tip bataklıklarda bulunanlar için "İnsan değil, ehlisünnet değildir. Atın, kesin!" demiyorum, o da bir bataklık çeşididir. Ayrıca burada oturup "Şunu uygun görmedim. Ehlisünnetten, atın bunu!" demek de bir bataklık çeşididir. Ne zamandan beri Allahu Teâlâ sana sertifika verdi de uzmanlık mühürü basıyorsun insanlara? Hâlin ne senin, nasıl öleceğin belli mi? Ebubekir'in bile ödü patladı "Bu dünyadan imansız giderim." diye. Sen kendin garantidesin mübarek! Tutmuşsun bir şeyhin elinden, şeyhte senin elinden oynaya oynaya cennetteki parkta dolaşıyorsunuz.

Kardeşler,

Neye güldüğünüzü de merak ediyorum. Vakianın dışında bir şey mi anlatıyorum? "Bu hâl doğru değil, bu insan sapıktır." Hâşâ, böyle bir şey de demiyorum; ama yani mikroplu bir şeyle de uğraşacak vaktimiz yok bizim. Allah dostu bir insan, okumalı! Mümkün olduğu kadar Türkçesi, sade olsun. Türkçesi açısından merhum Ali Fikri Yavuz Hocam rahmetullahi aleyhin ilmihâlini tavsiye edebilirim. Ömer Nasuhi Bilmen'e göre Türkçesi, daha sadedir. Üzerinde "Şu şöyle dedi, bu böyle dedi. Acaba yanlış mı söyledi?" diye tartışılmış bir insan değildir. Eski İstanbul müftülerinden Ali Fikri Yavuz Hocaefendi'nin ilmihâli değerlidir, ilim adamıdır ve fıkıh bilgisi güçlü birisidir, tavsiye ederim. Ölmüş insanların kitaplarını ve şahsiyetlerini konuşmakta bir sakınca görmüyorum; ama yaşayan birisinin kitabı için "Şöyledir, güzeldir." demek pek hoş olmuyor. Hem sonu belli değil ki. Daha filmin nerede biteceği belli değil, dizi olarak devam ediyor hâlâ. Hem de bir tenkit gerekir, cevap gerekir diye yaşayanlar üzerinden isim vermemeye mümkün olduğu kadar çalışıyorum.

Kardeşlerim,

Bir ilmiyî kitabı, farzı ayındır. Fakat gerek meal, tefsir okumamız veya gerek hadisi şerif, Riyazüs' Salihin okumamız gerekse ilmiyî okumamız; bu üç farz düzeyinde gördüğümüz bilgi, bu üç değerli kitabımız bireysel olarak açılıp okunduğunda bir roman gibi seni sürükleyip götürmez hiçbir zaman. İlim, en az üç kişilik grubun işidir. İlim olarak okuyacaksın, okumuş olmak için okuyacaksın uyurken de okuyabilirsin. Çevirebildiğin kadar sayfa çevir, bir zararı yok! Yani, sayfa çevirdikçe "Şu kadar okudum." dersin, o romandır. İlim denen şeyde iki şey çok önemlidir. Birincisi; oturacaksın, üç kişinin önlerinde de olacak. Birisi, cep telefonuna bakıp seni dinliyor numarası yapmayacak! Üçünün de önünde kitap olacak.

İkinci ilke de kitap okumak demek, kenarına işaret edip anlamadığın bir şeye soru işareti koymak, anladığının altını çizmek, üstünü çizmek ve bir daha oraya dönmektir. Hamur yoğurur gibi yoğurduğun kitap, sende kalır! Aldık kitabı ve hocanın tavsiye ettiği kitaptı okuduk, yüzüncü sayfaya geldik. Bu, şuna benziyor. Hani kadınlar yarım kilo irmik, bir şişe su ve ondan sonra yağ, yumurta biraz herhâlde yoğurt da katarak, işte bununla irmik tatlısı yapacaklar. Sen de hepsini leğene kattın, attın fırına! Biraz sonra ne çıktı? Bilmiyorum; ama talaş gibi bir şey çıkar herhâlde. Bunu şöyle yoğuracaksın, çevireceksin bir daha, bir daha, bir daha, bir daha! Kolun ağrıyacak, o irmiği yoğurmaktan ya da mikserle çevireceksin. Kitap da bu şekilde hamur olur kafada. Öbür türlü talaş olur, nezle yapar. Başını bir sürü belaya sokar. Sorun olur sende kitap sonra. Çünkü sen o kitabın içinden sadece işe yaramaz bir cümleyi anlarsın ya da bütün bildiğini alabora edecek bir şey anlarsın. En üst paragraftaki bir kelimeydi onun şifresi zaten. Sen onu atladığın için "Lan, bu sapık bir kitap! Hoca bunu, tavsiye etmişti üstelik." dersin. Yani bu anlam için, hazmede hazmede okumalıyız.

Mesela; bir sayfayı bir haftada okuduk diyelim. Bana "Kaç sayfa, ne kadar okudun?" deme. O sayfadan sonra senin bakışların değişti mi? Abdest alışına dikkat etmeye başladın mı? "Evet" Müthiş, beş cilt okudun kabul et kendini; çünkü işe yaramış, işe yaramış! On kilo irmiği çamur yapıp fırına atmışsın, bir de yüz gram irmikten mis gibi tatlı yapmışsın. Birini çöpe atarsın, biri sana gıda olur.

Kitap okumak; bir, en az bir kişiyle olacak ve on kişiden de fazla olmayacak! Mitinge döner o, bir satır bir şey anlamazsın oradan. Bilen bilmeyen okur. En fazla on kişilik güzel bir grup olacak.

Kardeşler,

Evlerimizdeki kitap okumalarımıza gelince zor mu olur bilemiyorum; ama şunu tavsiye ediyorum. Bir aile büyüğümüz erkek veya kadın fark etmez. İlimin erkeği kadını yoktur. Keşke kadınlar erkeklerden iyi okusa da biz de edepli bir şekilde önlerinde oturup ilim öğrensek onlardan. Hiçbir zararı yok, şeref bile olur bizim için. Aişe anamızın önüne oturanlar, çoğu sonra şehit olarak ölmüş gitmiş erkek sahibelerdi. Öyle bir edeple oturdular ki, önlerinde "Ne buyuruyorsun?" dediler ve çit çıkarmadan dinlediler.

Biz ilmin kölesiyiz; kadının veya erkeğin kölesi değiliz. İlme köleyiz! İlme, can feda ederiz. Keşke evimizden bir kişiye, birisi çıksa "Filan ilim meclisine git, filan ilmiyî dersini oku, güzel hazmet de sonra aile reisi olarak topla bizi." dese. Üç yaşındaki çocuğundan, altmış yaşındaki dedesine kadar hepsi bir gün toplansalar. Haftada bir gün! "Çocuk oynuyor." diyorsun. Kardeşim, sen benim derdimi anla! "Saat yediyle, dokuz arası biz burada ders yapacağız" de. Çocuk da oyuncaklarını alsın ve derse gelsin, hiç korkma sen. Fakat sen ölünce desin ki "Rahmetli babam bizi çarşamba akşamları toplar, ben orada arabamla oynardım, vın vın yapardım. Bir şeyler konuşturlardı orada." Şefaati sebebi bu işte, senin evinde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem konuşulduğuna dair melekleri, şahit tutturuyorsun!

Hiç bir dersi, elli dakikadan fazla yapmayacağız evde. Bir insanın dikkat boyutu, elli dakikadır. Elli dokuzuncu dakikada kaşınmaya başlar. Anla, kaşınıyorsa yerinde duramıyor demektir. Çocuksa "Çişim geldi." der, büyükse "Benim randevum vardı." der. Bunu dedirtmeden bırakmak lazımdır.

Ders mantığımız çok önemlidir bizim. Bir kere "Getirin bir ders yapalım." demek değil; "Kibleye dönüp sabah namazı kılar gibi Allah'ın razı olacağı bir işi yapacağız bu evde aile olarak." demektir ders mantığımız. "Biz iki senedir yapıyoruz, hâlâ hoca olamadık." Yirmi üçüncü senesinde bile Ebubekir radiyallahu anhin bilmediği bir sürü şey vardı, üstelik de güneşin dibinde duruyordu. Öyle çarşamba günleri derse filan da gitmiyordu. Yirmi üç yıl, güneşin elinden tutarak dolaştı. Sonra da "Şu işi nasıl yapacağız?" diye kırk defa sormadan yapamadığı işler oldu. Her şeyi bilmek, Allah'a mahsus! Bizim vazifemiz, her şeyi bilmek veya çok şeyi bilmek değildir! Bilmek için uğraşmaktır, bizim vazifemiz. Uğraş sen! İlim yolunda ol, zil zurna cahil git ahrete, zararı yok; ama Allah, seni kitabın başında görsün.

Kardeşler,

Bu üç büyük kitap listesi, kütüphanemizdir bizim. Bunların üçünün dışındaki bütün kitaplar, nafile kitaplardır. Nasıl öğlenin farzı var, öğleyi kılmış sayılıyorsun. Sonrasında da bir sürü nafileleri var, önünde arkasında tesbihati var. Bütün kitaplar, nafile kitaplardır. Hiçbir yazarın kitabı, kutsal değildir. Yazarı Allah olan kitaptır mukaddes olan! Onun dışındakiler iyi, güzel, hoş, değerli, çok iyi, çok güzel türünden kitaplardır hep; ama elbette üst kata, alt katın basamaklarından çıkılıyor. Üst katta oturan, alt kattaki basamakları kullanarak yukarı çıkmıştır hep. Bu sebeple "Şu kitap incedir, kalındır." diye değil; "Bu yararlı mıdır, değil midir?" diye tavsiye alırız biz. Okuma listesi tavsiyesi alırız. Tavsiye edene de dikkat ederiz.

Şimdi insanlar sana, elli sene veya yetmiş sene inşallah yaşayacağı kızla ilgili soru soruyor "Bu kızı alayım mı?" diye. "He, he çok iyidir. Babasını tanırım." diyorsun. Ya sana kızı soruyor, sen "Babasını tanırım." diyorsun. Şimdi de "Bu kitap iyi midir?" diyorlar sana. "He, he ben onun yazarını biliyorum. Çok iyi bir âlim insandır." Bu kitabı müftüler için mi yazdı, işçiler için mi yazdı, yabancılar için mi yazdı? Bu kitap ne? "O kitabı görmedim ben." diyor. Niye tavsiye ediyorsun bana o zaman? Bu yanlış bir adres verme, bu hıyanet! Mü'minin, mümindeki haklarından birisi de nasihat istediğinde yani, öğüt istediğinde öğüt vermektir. Senden adam öğüt istiyor, kul hakkı bu. "Evet, oku." diyorsun. Bu kitabı okumadıysan "Ben bu kitabı okumadım." de! Okumuşsan da okuduğun kitabın özetini söyle!

Kardeşler,

" **اَقْرَأْ** " ümmetiyiz! "**اَقْرَأْ**" evlerimizde ne kadar görüldüğüne dikkat edelim. Mobilya da görülür evimizde ve melekler kaydeder onu, kitap da görünür. Ne kadar film haber izlediğimizi de kaydediyor melekler; çocuklarımızı senede kaç kere bir kitabı, onların kulağına akıtmak için okuduğumuzu da kaydediyorlar ve bunlar bir gün sağ elimizden ya da sol elimizden bize verilecek muhakkak. Böyle iman ediyoruz.

Velhamdülillahi Rabbi'l alemin